

Број 10
јануари - март 2007

БИЛТЕН

за меѓурелигиска соработка

Buletin për bashkëpunim ndërreligjioz • Bilteno baş-o maşkar konfesionalnikano jekhetano butikeripe • Dinlerası işbirliđi balteni
Билтен за меѓурелигиску сарадњу • Simirida ti colaboratsii anamisа tuti religii
Biltен за меѓурелигиску сарадњу • Bulletin for inter-religious cooperation

“Никаков лош збор да не излегува од устата ваша, туку само добар, за издигање каде што треба, за да им принесе благодат на оние што слушаат”

(Ефес. 4,29)

Почитувани,

Ова е првото издание на Билтенот во 2007 година. Билтенот е посветен на меѓуверскиот дијалог, соработката помеѓу верските заедници и активностите кои се случуваат во рамките на програмата за Меѓурелигиска соработка во Македонија (МСМ).

Во духот на претстојните празници и оние кои се случиле, десеттиот број од билтенот особено внимание и чест им придава на верските настани и празници.

Велигден е најголемиот и најважниот христијански празник. Православните христијани го празнуваат според Јулијанскиот календар, а католиците според Грегоријанскиот. Оваа година Велигден се празнува во ист ден и за православните и за католичките и за протестантските верници. Токму затоа еден дел од Билтенот е посветен на празнувањето на Велигден и пораките на верските поглавари за мир и соживот помеѓу луѓето.

Билтенот опфаќа и содржини за настани кои се случиле ова тромесечје, како и значајни празници кои се одбележале. Кон крајот на март припадниците од исламската вероисповед го прославија Денот на Мевлуд – денот на раѓањето на Божјиот пратеник Мухамед, додека пак на 11.03.2007 г. Еврејската заедница во духот и сеќавањето на 7.230-те македонски Евреи однесени во логорот на смртта Треблинка организира комеморативен ден.

Честити празници, Ве поздравувам во духот на меѓурелигиската соработка и Ви посакувам мир, среќа, радост и љубов.

Со почит,
Дервиша Хаџиќ-Рахиќ

ВЕЛИГДЕН - ПРАЗНИК НА ВЕЧНОСТА

Во пресрет сме на уште еден Велигден. Минуваме низ уште еден пост, низ уште една подготовка достојно да му се поклониме на Господ Исус Христос. Повторно оваа година сите камбани ќе звонат, најавувајќи го постојаното раѓање на новиот живот - на вечниот живот. Повторно сите ќе го опејуваме и славиме дарителот на нашата слобода. Повторно ќе Му пееме на Оној на Кого од минатото од почетокот достојно му се поклонуваме и ќе Му се поклонуваме сè до крајот за кој само Тој знае кога ќе биде, а дотогаш нам ни останува само да „го чекаме воскресението на мртвите и животот во идниот век“. Амин!

среќни Велигденски празници :)

Христос Воскресе...

Од сите празници во Православната христијанска црква, Велигден го зазема пиедесталот по своето значење. Тој е централен празник, почеток и крај, празник над празниците. Важноста на овој празник, како и на самиот настан по чиј повод го празнуваме, Воскресението Христово, се гледа и во самото тоа што Црквата не го празнува Воскресението само на овој ден, туку и секоја недела од седмицата.

▶ страна 2
Верски празници

▶ страна 3
Велигденски
пораки

▶ страна 4
Велигденски
пораки

▶ страна 5
Евангелско
методистичка
црква

▶ страна 6
Евангелско
методистичка
црква

▶ страна 7
Еврејска
заедница
Настани

▶ страна 8
ИНФО

Со самото Воскресение се исполните сите пророштва и сето она врз кое се темелеше Стариот завет. Со Воскресението се исполни и целата суштина на Христовите зборови, односно Христовото воскресение е историски факт и камен-темелник на нашата вера. Не вели залудно светиот апостол Павле: „... Ако, *иак*, Христос не воскреснал, *што*таш *празна* е нашата *проповед*, *празна* е и *ваша* вера“ (Кор. 15:14).

Воскресението Христово е од витално значење за православието. Со него нашиот Господ и Спасител Христос ја победува смртта и власта која демонот ја имаше над неа. Тоа е докажување на Христовата надмоќност над сè, па дури и над смртта. Иако и денес смртта постои, сепак тука не завршува нашиот живот, туку преку воскресението продолжуваме да постоиме во вечноста. И да не беше ова воскресение Христово, тогаш сета негова мисија на земјата ќе беше залудна зашто демонот повторно ќе ја имаше власта над смртта.

Во поглед на празнувањето, на овој празник му претходи подготовка како од духовен, така и од телесен карактер. Постот, кој претходи на овој празник, е во траење од седум

седмици и служи човекот да го прочисти својот дух и своето тело и достоино, како што прилега за еден христијанин, да го празнува овој празник пеејќи „Христос воскресна *ог мртвиите*, со *смртта* *смртта* ја *победи* и на *тие* *што* беа во *трбовиите* *живот* им *погари*“. Секоја седмица од постот има свое симболичко значење, а низ целиот пост се проткајуваат празници кои исто така се поврзани со Христовите последни денови на Земјата. Последната и најважна недела од постот е таканаречена Стасна седмица. Во сите храмови се служат богослуженија, кои по својата убавина се издвојуваат од другите. Во оваа седмица се изнесува Распетието Христово пред кое верните се поклонуваат, целивајќи го. На ова распятие е претставен Господ Исус Христос распнат на крстот, кој наместо столб на најсрамната смртна казна, за нас христијаните постанува оружје со кое се бориме против нечестивиот, постанува симбол на нашата вера, симбол на нас како верни. Наредниот ден се изнесува Плаштаницата, која е скапоцено платно на кое е претставено Христовото положување во гробот. Христијаните, исто како и Распетието, и Плаштаницата ја целиваат

искажувајќи ја својата жалост за смртта на Спасителот.

Од обичаите кои се поврзани со обреди што ги извршуваат мирјаните, неминовно е да го споменеме бојадисувањето јајца со црвена боја. Овој обред има стари корени во црквата. Света Марија Магдалена, по Христовото воскресение, на царот Тибериј му подарила црвено јајце, изговорајќи ги зборовите „Христос воскресне“. Црвената боја е земена како боја којашто ја симболизира Христовата невина крв којашто се пролеала за нашето спасение. Јајцето исто така има свое симболичко потекло, односно само преку јајцето, кршејќи ја лушпата, се раѓа нов живот, па така и Христос со смртта ги раскршува гробовите, притоа дарувајќи им живот на мртвите. За време на овој празник, Христијаните сè до празникот Спасовден се поздравуваат со победоносниот поздрав „Христос воскресне“, одговарајќи „Навистина воскресне“.

Ненад Инчевски
студент на православиот
Богословски факултет

Мевлуд – ден на раѓањето на Божјиот пратеник Мухамед

Последниот Божји пратеник Мухамед, а.с. е роден во семејството Бени-Хишам, во Мека, наутро во понеделник, во деветтиот ребиул-евела (rebiul-evvela) или четириесет години по владеењето на персискиот крал Кисар (Ксерска). Тој датум одговара на 20 или 22 април 571 година според календарот.

Според преданијата, пред раѓањето на Божјиот пратеник Мухамед имало предзнаци за неговото доаѓање. Рушењето на четиринаесетте кули од Ксерскиот дворец во Персија, гаснењето на оганот кој долговековно бил предмет на обожување и слично.

Најстариата фототографија на местото каде е роден Мухамед Алејхиселам.

Хазрети Мухамед, а.с. пред да се роди го загубил својот татко Абдулах, а мајка му Амина починала кога имал шест години. Ова е мислењето од повеќето историчари. Постојат и тврдења дека Абдулах починал

два месеци по раѓањето на Мухамед, а.с. Тоа што бил сираче не му пречело на Хазрети Мухамед да ги надмине своите современици. Господ го создал да биде пример на луѓето во сè и Тој за својот повик го одгледал на свој начин. Оттука и следниот ајет би требало да биде и наш водич. „Вие во Алаховиот Пратеник имате прекрасен пример за оној кој се надева во Алаховата милост и награда на овој свет, и оној кој го споменува често Алах. А Мухамед, а.с. еднаш рекол – Господарот мој ме одгледал и ми подарил прекрасно воспитување“.

Историчарот Ел-Езреки (13 век) во својата книга „Ahbâr Mekke“ ги наведува местата во Мека каде што е пофално и убаво да се клања, и го спомнува и местото каде што се родил Мухамед, а.с. Најстариот извор каде што се споменува чествувањето на денот Мевлуд (раѓањето на Мухамед, а.с.) во Мека е книгата Патувања и патеписи (Rihel) од Ибн Џубериј (Ibn Dzuberj), во кој авторот бележи како секој понеделник од месецот ребиул-евела (rebiul-evvela) луѓето итаат кон местото на раѓањето на Мухамед Алејхиселам. Историчарите Ебул Абас ел Езефи и Ебу Касим ел Езефи (Ebul Abbas el-Ezefi; Ebu Kasim el-Ezefi) во нивната книга бележат дека денот на Мевлуд во Мека бил неработен и дека тој ден ништо не се купувало и ништо е се продавало. На тој ден Каба се отворала за посетителите.

Кога станува збор за Мевлуд, треба да се имаат предвид две работи – едно е кога Мевлуд како текст е испеан по повод одбележувањето на раѓањето на Мухамед, а.с. а друго е свеченоста, приватна или јавна, во чијашто пригода луѓето се собираат за да присуствуваат на свеченостите, слушајќи и учејќи ги одбраните стихови на мевлудскиот спев. Традицијата започната во Медина во 12 век се проширила низ целиот исламски свет.

Благословениот месец ребиул-евела повторно ни дојде и со себе ни го донесе она што ни е најдрагоценото и највозвишено, годишнината од раѓањето на еден од најголемите умови на човештвото, последниот Божји пратеник и веровесник Мухамед, а.с. Возвишениот Господар на световите одбрал вистински момент кога го одредил раѓањето на Хатемул-енбијаи (Hatemul-enbijai) да ја исполни својата чесна задача – на човештвото кое скршало од Неговиот вистински пат и било зафатено со неволји, неморал и меѓусебно истребување и сл., да им го покаже вистинскиот пат, патот на среќата и спасот и на двата света. Семожниот од Својата милост го испратил најдобриот, најдостојниот и најсовршениот меѓу луѓето за да може да им служи како пример на луѓето во сè.

Текстот е преземен од веб-сајтот:
znaci.com

† СТЕФАН

ПО МИЛОСТА БОЖЈА,
АРХИЕПИСКОПОТ ОХРИДСКИ И МАКЕДОНСКИ,
ЗАЕДНО СО СВЕТИОТ АРХИЕРЕЈСКИ СИНОД,
ДО СВЕШТЕНОСЛУЖИТЕЛИТЕ, МОНАШТВОТО
И ДО СИТЕ ЧЕДА НА
МАКЕДОНСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА,
А ПО ПОВОД ВЕЛИГДЕНСКИТЕ ПРАЗНУВАЊА,
ИСПРАЌА МИР И БЛАГОСЛОВ ОД БОГА,
ПОЗДРАВУВАЈКИ ГИ СО ВЕЛИЧЕСТВЕНИОТ И
ТОРЖЕСТВЕН ПОЗДРАВ -

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

„Христе, Твојот Гроб,
изворот на нашето воскресение,
се покажа живоносен, поубав од рајот
и од секоја царска одаја“

Возљубени духовни чеда,

Велигден е Пасха Господова и Ден на нашето спасение! Затоа воскресението Христово е Празник над празниците, Торжество над торжествата и Слава на Бога Воскреснатиот! Еве, дваесет столетија трае радоста од тоа рано неделно утро и таа незаодна воскресенска светлина и денес ни ги осветлува и просветува душите!

Восхитува Христовата победа! Семокниот Бог чудесно ја устроил Својата промисла за нашето спасение. Затоа со благодарност треба да си спомнуваме за сè што се случи заради нас: за Крстот, за Гробот, за тридневното Воскресение, а особено на овој ден... Придружувајќи им се на ангелите, и ние да прославуваме, исповедајќи: навистина Он е Светлина од Светлината, Бог вистински од Бога вистински, преку Кого сè постана и преку Кого сè се спасува. Затоа во светлината на воскресението Христово можеме триумфално и да запрашаме: смрт - каде ти е сега осилото? Каде е мракот со којшто го исполни човекот по гревот? Каде исчезна, победена од Началникот на животот

- Воскреснатиот Син Божји?

Денес, на овој спасоносен ден, Бог ни го покажува и објавува патот кон нашето сопствено воскресение! Затоа, да се ослободиме од стравот и да ја отфрлиме суетата на овој свет, да бидеме слични во смртта со Христа, та „ако сме сраснати со Него во еднаква смрт, да бидеме соучесници и во воскресението“ (Рим. 6, 5).

На Велигден го празнуваме Спасението што ни се објави од Христовиот гроб, ја сведочиме Тајната над тајните, бивајќи и самите преисполнети со сигурна надеж дека и ние ќе совоскреснеме со нашиот Бог. Таа надеж е совршен израз на присутната благодат што нè озарува со светлината на Христа, Кого „Бог Го превозвиши и Му даде име, што е над секое име“ (Филип. 2, 9).

Возљубени Христољупци,

Предвесник на Воскресението биле страдањата на Распнатиот. Затоа и Црквата, доживеана како Тело Христово, не може да постои во воскресенската радост, доколку не ги сведочи страдањата на Крстот. Оттаму, и нашата Македонска православна црква ја препознаваме како дел од Едното, Распнато, Погребано и Воскреснато Тело Христово, како неделлив дел од Неговата Црква, токму затоа што ги отсликува крсните страдања.

Светата православна црква во Македонија низ вековното постоење непрестајно Му благодариме на Бога поради љубовта Негова кон нашиот народ и кон сиот свет. Тоа благодарение постојано се случува на светата литургија, кога како народ Божји учествуваме во сепобедното воскресение. Поинаку и не можеме да Му благодариме на Бога за сè што стори за нас, освен преку слободното прифаќање на Неговиот живот и соучествувањето во Неговата победа.

И не само денес, туку и постојано, собирајќи се на светите богослужби, ние, всушност, го славиме Христовото воскресение, и тоа не како настан од минатото, туку како реално искуство за Царството Божјо. А на Бога мила Му е таквата благодарност - да се удостоиме да бидеме соучесници во Неговиот вечен живот.

Возљубени чеда во Господа,

Бог страдаше и воскресна поради Својата безмерна љубов кон човекот. И бидејќи Божјото воплотување и воскреснување е осмислено единствено со љубовта, така и делото на спасението на човекот е невозможно без подвигот на љубовта. Тој подвиг Бог постојано го очекува и од нас, бидејќи „љубовта е исполнување на Законот“ (Рим. 13, 10). Украсувајќи си го животот со вера и срцето со чистота, да го исполниме благословот на свети апостол Јован, кој вели: „Кој го сака брата си, тој е во светлината“ (1. Јн. 2, 10).

А Бог од нас не бара теоретска подготвеност или принципиелен став дека ќе љубиме, туку конкретни дела на љубовта, почитувањето и простувањето.

Единствено таквиот подвиг ја украсува Црквата, го подига семејството и го гради општеството. Правата на детето, на жената и на луѓето, воопшто, се содржат во правото на љубовта дадено од Бога уште при создавањето на човекот. И тоа право не е бессилно, туку е осветено преку страдањата и крвта Христови и гарантирано токму преку Неговото Воскресение.

Поттикнати од изобилието на таквата љубов Божја кон нас, изразена во сознанието дека Бог сака вечно да постоиме и да Му бидеме совечни, исповедаме дека празникот на Воскресението Христово за нас е жива и животворна вистина, која, како ниту една друга реалност од овој свет, нè охрабрува да отпочнеме нов живот како синови на Светлината и на Денот. Токму Светлината, која денес, на Светото Христово Воскресение, изобилно се разлива и во сè проникнува, сјае во нас и продира во нашите срца. Затоа треба да поитаме и да се нахраниме и напоиме од нејзината убавина, вкусувајќи ги Телото и Крвта на благиот Господ. А тоа, во нашата библиска Македонија, секогаш сме го правеле на евхаристиските жртвеници подигнати уште од апостолско време, чувани од древниот Трон на Охридската архиепископија, а денес од нејзината наследничка - Македонската православна црква.

Возљубени празникољупци,

Воскреснатата светлина ја доживуваме лично, но и сите заедно соборно ја вкусуваме, онака како што нашите предци ја живееле и исповедале. Таа богодадена светлина и нам, на оваа наша генерација, ни ја покажува и потребата од постојана духовна преродба, од совршено обновување на нашиот живот, за да се удостоиме на „совершенствата на Оној, Кој нè повикал од темнина во Својата чудесна светлина!“ (1. Петр. 2, 9).

Како доследни наследници на нашите предци, ние овде - во Македонија, и насекаде до каде што како род нè има, ја гледаме и живееме верноста на таквото предание, на тој особен Божји благослов. Се радуваме на сите кои ја наоѓаат вистината за Бога и човекот; се радуваме за оние што смогнуваат сили да бидат молитвени, работејќи на своето покајание; се радуваме на младите кои како живи клетки се препознаваат во богочовечкиот организам на Црквата и ревноуваат за светото предание; им се радуваме на нашите совесни свештенослужители и подвигољубиви монаси. Се молиме за сите, по словото на свети Василиј

Велики - *Самиот Сјасишел да ти восјиша гецаиџа, да раководи со младинаџа и да ти укрейјува возрасниџе.*

Му благодариме на Бога што и ние, Македонците, можеме и сега, на почетокот на третиот христијански милениум, да го живееме најубавиот празник - Господовата Пасха. Чувствуваме света должност нашите православни христијански вредности, кои нè обележуваат како лулка и татковина на писменоста, духовноста и културата на многу народи, непрестајно да ги потврдуваме како дел од европските и светските културни, научни и цивилизациски придобивки. Благоверниот наш македонски народ во својата историја безброј пати се искачувал на Голготата на прогонствата и страдањата, но секогаш силите на мракот биле победувани со сјајот на нашето народно и црковно воскресение.

Ние овде, во татковината, како и нашите браќа и сестри низ светот, Го молиме Христа Воскреснатиот да биде секогаш со нас и да ни помага во светост да ја чуваме оваа пасхална убавина, афирмирајќи ја низ говорот на делата и животот.

Благочестиви чеда на нашата Света Црква,

Еве, годинава сме пред еден значаен јубилеј за Македонската православна црква - изминаа четириесет плодотворни години од возобновувањето на автокефалноста на нашата древна Охридска архиепископија. За жал, и на овој Ве-

лигден ќе кажеме дека уште постојат такви меѓу истоверните, кои не го прифаќаат и го отфрлуваат нејзиното постоење, нејзината спасителна мисија и дело меѓу нашиот богољубив народ. Но, ако е Бог со нас, кој ќе е против нас!? Нашето трпение нека е послано од нивната нељубов!

Споменот за соборно изразената волја на благочестивиот македонски народ за своја автокефална црква, конечно остварена во Одлуката на Светиот архиерејски синод на Македонската

православна црква, а еднодушно поздравена од соборјаните на Црковно-народниот собор, одржан во Охрид, во 1967 година, за нас бил, е и ќе биде светол чин, чија четириесетгодишна ова Господово лето свечено и молитвено ќе биде прославена.

Силата на благословот на светиот апостол Павле, на рамноапостолниот свети Климент Охридски, како и на блаженоупокоениот Доситеј, првиот архиепископ на обновената Охридска архиепископија - апостолот на Македонија од наше време, нека ни помага верно да го чуваме нашето народно битие и духовно наследство.

Посакувајќи ви со воскресенската Светлина да бидат осветлени делата на вашиот живот, ве поздравуваме со најрадосниот поздрав:

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

**АРХИЕПИСКОП
ОХРИДСКИ И МАКЕДОНСКИ
† СТЕФАН**

ЧЛЕНОВИ НА СВЕТИОТ АРХИЕРЕЈСКИ СИНОД:

† КИРИЛ, митрополит полошко-кумановски

† ПЕТАР, митрополит преспанско-пелагониски и

администратор австралиско-новозеландски

† ТИМОТЕЈ, митрополит дебарско-кичевски

† НАУМ, митрополит струмички

† АГАТАНГЕЛ, митрополит повардарски

† МЕТОДИЈ, митрополит американско-канадски

† ПИМЕН, митрополит европски

† ИЛАРИОН, митрополит брегалнички

† ГОРАЗД, поранешен митрополит европски

† КЛИМЕНТ, епископ хераклејски

**На Воскресение Христово - Велигден,
2007 лето Господово**

Велигденска порака

„Не бојџе се; знам дека то бараџе Исуса расјнаџиоџи; не е овде, воскресна, како џиџо беше рекол“

(Мџ 28 5-6).

Драџи браќа и сестри, со овие зборови Божјиот ангел ја соопшти најрадосната вест на човештвото. Со Христовото воскресение смртта е победена во Него и во секој човек. Оваа вест ни зборува многу, не ја очекуваа ниту апостолите ниту жените, кои не можеа да ја преболат Исусовата смрт, и затоа се упатија кон гробот да ја искажат почитта кон својот Учител. Истите тие постанаа и први навестителки на новиот настан кој ја промени човековата историја. Средбите на Христос Воскреснатиот, ќе се зачестат со неговите ученици, со поединци, со апостолскиот збор, а секако и со неговата Мајка Марија. Настанот на Христовото воскресение ќе стане неуништво искуство и вечна порака за сите нас: злото и смртта немаат последен збор. Со Христовото воскресение започна нов човечки живот, ослободен од ропст-

вото на гревот. Светот започна да ја живее својата иднина која ќе заврши со конечна преобразба на сè што е создадено.

Искуството на првата Црква во Ерусалим стана искуство на Црквата и наследство на човештвото. Со таа вест и со таа свест Црквата повторно излегува пред човекот низ сите времиња и сета култура. Таа Црква сме сите ние кои сме крстени, обновени и во Христос преобразени, а наедно сме повикани и во наше време да им кажеме на луѓето: Христос е жив. Тој воскресна и ги поведе луѓето кон победа, победа сигурна и конечна. Ниту смртта, таа непријателка на сè што е живо, нема главен збор во нашиот живот. Тоа искуство на верата и денес останува цврста потпора за секој христијанин без комплекс да воскликне: Христос воскресе! Тој е наш живот! Таа вест на секое создание, на секој христијанин и на сите луѓе со добра волја е постојана задача: да сведочат за непроодноста на животот во надземските димензии.

Искуството на верата во Христос Воскреснатиот денес бара и животна димензија на дејствување во нашето секојдневие. Затоа сме повикани да бидеме чувствителни на „радост и жалост, надеж и страдање“ на човекот во наше време. Колку нè интере-

сира нашиот ближен, човекот во потреба, загрозениот човек, семејството во неволја, толку живееме во светлината на воскресението. Можеме да се запрашаме: што носат сегашните настани за нашиот народ и нашата Црква? Дали овогодишниот Велигден во нашиот народ повеќе е празник на надеж или можеби на страдање во размислувањето каква ќе ни биде блиската и подалечната иднина? Можеби премногу мисли се врзани во сите нас со овоземските прашања за нашето умење и способноста да заземеме што поубава положба кон моќните на овој свет. Можеби ја потиснавме верата и сигурноста дека Господ Бог е со нас на нашиот пат, што на нашите предци не им недостасуваше во многу подраматичните прилики и страдања во историјата. Важно е да не ја изгубиме смислата за духовното што ни го дарува Велигден. Важно е искуството на верата да го внесеме во сите случувања, во секој поединец и во сиот народ.

На сите Вас ви посакувам неизмерна радост и сигурност во Воскреснатиот Христос. Христос воскресе!

**+ Киро Стојанов
бискуп скопски и
апостолски егзарх во Македонија**

ХРИСТОС ВОСКРЕСНА! ДА, НАВИСТИНА, ТОЈ ВОСКРЕСНА!

За сите оние луѓе кои веруваат во Бог Отец, во Неговиот Син Исус Христос и во Светиот Дух, нема попријатен, повозвишен поздрав од овој што го употребуваме секоја година на најголемиот христијански празник, на денот на таинственото и славното Христово воскресение, на Велигден: на денот кога се исполнија предвидувањата на многубројните старозаветни пророци, што овој настан одамна го навестуваа, поттикнати од самиот Свет Дух, чие слегување врз Марија, мајката Исусова, и врз светите апостоли на Педесетницата, претставува почеток на христијанската црква. Овој прекрсаен поздрав ги содржи сите одлики на Своето Божествено потекло:

Христос воскресна, христијани!

Трнлив беше патот на Господ Исус Христос до денот на конечната победа над смртта, што се вкорени меѓу човечкиот род поради првиот грев, до Воскресението. Тој пат водеше преку Голготата и преку ужасните маки на крстот на кој беше распнат Синот Божји. И по тој морничав настан, кога Исус Христос беше изложен на бесконечни страдања и понижувања за наше лично спасение и за опростувањето на нашите бројни гревови, на третиот ден Христос воскресна!

Христовото воскресение е најцврст темел на христијанската вера. Без верата во Христовото воскресение, нашата вера засекогаш би ја изгубила онаа Божествена сила што зрачи постојано одозгора кон нашето срце, кон нашата душа, кон совеста, кон мислите, во сите мигови на нашиот живот, а посебно во

време на молитва, кога на колена пред Бога ги искажуваме сите наши гревови, тешкотии, проблеми и Го молиме Бог да ни прости, да нè благослови, да нè заштити во секојдневната борба со искушенијата во животот ни.

Продлабочувајќи ја во себе сопствената самоубеденост во стварноста на Христовото воскресение, тој спасоносен настан е поисториски од сите други историски настани во досегашното минато на човештвото.

Ми беше побарано да напишам како Евангелско-методистичката црква го одбележува Велигден, имено какви обреди имаме.

ЕМЦ нема посебни обреди. Децата преку стихотворби и духовни песни со восхит Го воспеваат Воскреснатиот Исус и објавуваат дека Воскреснатиот Исус е подеднакво важен и за нив. А и хорските песни, грижливо припремени за тој ден, ја прават богослужбата величествена, а сето тоа е за слава на Воскреснатиот Господ Исус Христос.

Воскресенската вест да ни ги исполни срцата со мир и радост, како што беа исполнети срцата на учениците кога ја слушнаа веста дека нивниот Спасител воскресна од мртвите.

Сакам да Ви го честитам Христовото воскресение со една строфа од една духовна песна:

„О, Ти радосно, о, Ти блажено,
Време на воскресение
Смртта е победена,
животот е даруван,

Радувај, радувај се христијанство!“

ОБЕДИНЕТИ ПОД ГОСПОДОВИОТ ШАТОР

За Светскиот екуменски ден на жените и порано имаме пишувано. Сакам само накратко да потсетам дека тоа е меѓународно движење на верни жени, без разлика на која вера или нација припаѓаат. Секоја година различна земја, имено различна верска заедница (црква), дава тема врз основа на Библијата. Темата е припремена и како таква се испраќа по црквите во светот.

Оваа година темата за СЕМДЖ беше припремена од сестрите од Парагвај: „Обединети под Господовиот шатор“.

Богослужбата беше одржана во ЕМЦ. Еве дел од истата.

Светскиот молитвен ден во Евангелско-методистичката црква во Скопје го отвори КУД „Кочо Рацин“, со прекрасната духовна песна „Тебе ти пеам Господи“.

Да, овој екуменски час беше исполнет со славење на Господовото име.

И оваа година сестрите од Католичката црква, сестрите од Македонската православна црква, како и домаќинките од Евангелско-методистичката црква, со голема љубов и пожртвуваност направија овој час да послужи за благослов на присутните, имено за нивното духовно соживување.

Има ли нешто поголемо од тоа, сестрите од овие цркви, обединети во љубовта Божја, заедно со сестрите од Парагвај, а и од целиот свет, да бидат дел од Светскиот молитвен ден на жените?

Покрај Богослужбениот ред испратен од сестрите од Парагвај, а прочитан од сестрите на КЦ, МПЦ и ЕМЦ, имаше и краток историјат на Светскиот молитвен ден, Парагвај низ фотосесија, а се разбира, и славењето преку песна од истите цркви не беше изоставено.

Сега би сакала да кажам дел од краткото слово искажано на тој час: „Обединети под Господовиот шатор“.

Една духовна песна којашто ја пеаме вели: „О, колку добро и прекрасно е кога сложено се живее заедно...“ А како денес можеме да живееме заедно?

Сите сме свесни за динамиката во нашето секојдневие. Има моменти кога никого не можеме да поднесеме околу нас. Што направи гревот? Да можеме да живееме заедно, или...? Уште во почетокот плодот на гревот се појави. Каин не можеше да ја поднесе праведноста на својот брат и уби. Секојдневно медиумите зборуваат за злосторства од различен вид. Што се случува со човештвото, каде води сето тоа?

А ние, браќа и сестри, овде, сме се собрале од повеќе цркви и сакаме да зборуваме за единство. Да зборуваме дека сме обединети под Божјиот шатор.

Кои се тие кои можат да бидат обединети под Божјиот шатор?

Зарем Бог е толку суров па прави селекција меѓу луѓето и нè бара според мудрост, убавина, или што?

Што е тоа што нè поврзува? Една друга духовна песна вели: „Љубовта Христова нас нè поврзува“. Да! Таа љубов Божја нас нè поврзува. И затоа во Јована 3:16, на сите Вам добро познат стих, се вели: „Зашто Бог толку го возљуби овој свет, што Го даде Својот Единороден Син и секој, кој верува во Него да не погине, но да има живот вечен“. Овде се зборува за секој. Нема разлика кој од каде доаѓа и на која црква припаѓа. Секој оној, кој Го исповедува Господ Исус Христос за свој Спасител и Господ и верува дека крвта која течеше на Голготскиот крст течела и за него, може да се нарече дете Божјо и со тоа ја добива милоста од Бога да биде под Божјиот шатор.

Се читаше од Ефесјаните 4:1-16. Апостол Павле, иако е во затвор, им заповедува на верните во Ефес да се држат достоинство во овој свет, зашто Црквата Христова има посебно место и е управувана од една невидлива сила, а треба да функционира видливо. Што значи да биде видлива? „...по делата ќе познаат дека сте деца на Небесниот Отец,

... град поставен на високо, Светлина место Христа во овој свет, трпеливи, миротворци... полни со љубов...“

Ние сме повикани да бидеме Божји народ, да бидеме фамилија на Небесниот ни Татко. Кога сме повикани кон една таква вечна слава, треба ли да живееме на начин како што живее светот?

Таму каде Светиот Дух дејствува, има заедништво. Тогаш, има ли причина во овој момент собрани во Божјото име да не се наречеме браќа и сестри? Нема! Значи: веруваме во еден Бог, веруваме дека Бог Го жртвува Својот Син за тебе и за мене и таа крв нè очистува од секој грев. Веруваме дека Духот Божји во овој момент е присутен овде и тој Дух не поврзува во таа

љубов Божја и ни дава надеж за небесното наследство, а тоа е најголемата радост за верните. Таа надеж му дава смисла на овој живот. За таа надеж гаранција е Светиот Дух. Тоа наследство е вечниот живот.

Љубовта Божја не е филозофија, таа е наша секојдневност. Таа љубов треба да се манифестира во нас самите и истата да ја почувствуваат и другите. Добро е да ја прочитате глава 13 - 1 Коринт.

Собрани овде под шаторот на Љубовта Божја, да се трудиме со Негова помош да го нагласуваме она кое нè зближува нас, за да можеме да го исполниме налогот на Господ Исус Христос: „Одете и проповедајте го Евангелието на секое создание...“, имено кажете што направи Бог за Вас! А ако има овде некој кој за првпат слушна (т.е. дека сега чита) дека Исус Христос и за него ја пролеа крвта Си, која крв очистува секој грев, нека почне да го чита Светото писмо и да се моли Бог да му ги отвори духовните очи за да ја увиди својата грешност и преку молитва во понизност да побара простување од Бога.

И затоа, Исус Ве повикува: „...денес, кога ќе го слушнете гласот на Бога, не стврдувајте ги срцата Ваши... Исус мило Ве кани: Дојдете при Мене сите изморени и оптоварени и Јас ќе ве успокојам... Слушни го гласот Божји!“

Колку има во вас тага, празнина, осаменост? Знаењето, богатството и други земни нешта само привремено ја исполнуваат празнината во Вас. И затоа таквите луѓе бргу паѓаат во очај, а денес често употребуван збор е депресија. Човекот без Бога паѓа во депресија. Зашто празнината во неговата душа може да ја исполни само Бог.

Предај ги грижите на Бога, верувај Му од срце и имај целосна доверба во Неговите ветувања. Бог нема да те остави. Да

останеме сите обединети под шаторот на љубовта Божја!

Не сакам да го испуштам моментот кога КУД „Кочо Рацин“, и ние, присутните, ја испеавме песната за слава на Бога - „О, Боже мој со восхит кога гледам, на сите Твои дела прекрасни... Мојата душа пее за Тебе, мој силен Бог, Велик си Ти!“

Милица Попризова
Евангелско-методистичка црква

ОДБЕЛЕЖАН КОМЕМОРАТИВНИОТ ДЕН НА МАКЕДОНСКИТЕ ЕВРЕИ

Во недела на 11.03.2007 година се одбележи комеморативниот ден на македонските евреи, на оние 7230 македонски евреи од Скопје, Битола и Штип кои беа убиени и уништени така што беа пратени во логорот на смртта Треблинка, од каде што ниту еден не се врати.

Еврејската заедница како и секоја година го одбележа овој ден, комеморативен ден за нашата заедница и за цела Македонија, кога паметиме и испраќаме порака до целиот свет до целата јавност, за грозоморната историја на евреите во Македонија кои беа уништени и убиени само поради тоа што беа евреи. Оваа порака ја испраќаме со цел веќе никому, никаде и никогаш да не се повтори.

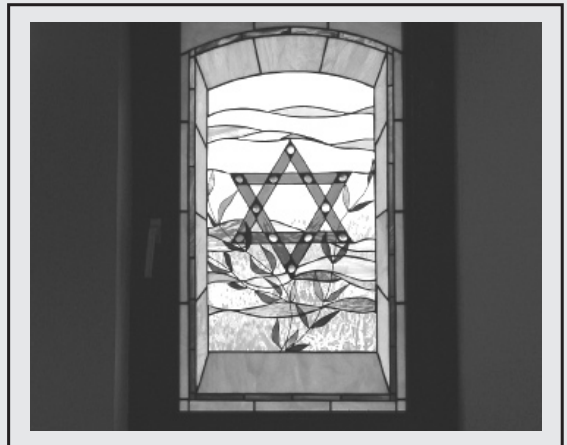
На 11.03. членовите на еврејската заедница, граѓани на Скопје и целата држава Македонија, претставници од Владата на РМ, претставници од Парламентот на РМ, претставници од Дипломатскиот Кор, беа присутни со нас во Монополот каде се положи цвеќе на споменикот од каде беа депортирани

тие 7230 души во логорот на смртта Треблинка.

Потоа делегацијата продолжи на Градските гробишта БУТЕЛ на Еврејските гробишта каде се оддржа комеморацијата, повторно со голем број присутни гости од еврејските заедници од цел свет и соседните еврејски заедници, претставници на дипломатскиот кор, претставници на Владата и Собранието на РМ, наши пријатели, членови на еврејската заедница. По воведниот збор на ВД Председателот на Еврејската Заедница г-дин. Миодраг Л. Тодоровиќ-Козма, се прочита молитвата за жртвите на холокаустот која ја читаше Рабин на Србија и Македонија Рабби Исак Асиел, а потоа Кадиш прочита Хазанот Ави Козма.

Потоа една делегација отиде на прием кај Градоначалникот на Град Скопје, во градското Собрание.

На 12ти Март (понеделник) делегациите од Еврејската заедница ги по-

сетија Штип и Битола каде се оддржаа комеморации во овие два града кои некогаш имаа големи еврејски заедници, додека вечерта во Скопје се оддржа централниот настан со концерт на Хорот на Еврејската Заедница во Р.Македонија - Камерниот Хор „Моис Хасон“ во Домот на АРМ.

Ави М. Козма Хазан
Еврејска Заедница во РМ

НЕСЕКОЈДНЕВЕН НАСТАН ВО ШУТО ОРИЗАРИ КУЌАТА МУ ИЗГОРЕЛА, КУРАНОТ ОСТАНАЛ НЕДОПРЕН

Чудо се случило во населбата Шуто Оризари, кога избувнал пожар во една куќа. Изгорела целата покуќнина, а муслиманската света книга, Куранот, која ја поседувал сопственикот Емин Шабан, останала речиси недопрена. Очевидците раскажуваат дека куќата на Шабан се запалила пред околу еден месец, од една соседна барака на улицата Гвадалахара. Пожарот почнал во 1.20 часот по полноќ и траел три часа, се додека пожарникарите не го изгасиле огнот.

Кога Шабан влегол во опожарените простории да види што му останало, се било пеплосано, освен книгата, на која само малку и биле оштетени кориците, а внатрешните страници биле недопрени. Сите во Шутка го знаат него како голем верник.

- Несреќен сум што пожарот од комшииската барака го зафати и мојот дом но сум среќен што тука се случи чудо. Со тоа се докажува вистината на верата и дека Куранот е патоказ за

целото човештво - вели Шабан.

За овој несекојдневен настан објаснување има и оцата Али Берат од Амди Пашината џамија.

- Секој божји пратеник, односно пророк, со неговото доаѓање на земјата треба да ги извади своите луѓе од темнината на неверството да ги стави во светлоста на вистината. Севишниот им подарувал одредени „муџизи“, односно чуда на своите пратеници, за да ја докажат вистинитоста на својата мисија. Зборот „муџиза“, во исламската терминологија се употребува како натприродно чудо од страната на Алах, преку еден од неговите „пејкамбери“, односно божји пророци. Чудото на Мојсеј било претворањето на стапот во Змија, во времето на Исус тоа било оживувањето на

мртви луѓе, а во исламот најголема „муџиза“, е светата книга Куранот, кој е Алахов говор и патоказ за целото човештво - објаснува оцата Али Берат.

Тој додава дека во Куранот пишувало „ние сме го објавиле и ние ќе го сочувваме,“ а случката во домот на Емин Шабан, според него, е божја порака за возвишеноста на оваа книга.

ПОИМНИК:

Велигден (08.04.2007) – најзначајниот и најголемиот христијански празник. Тоа е денот на Христовото воскресение и е суштина на самото христијанство и основа на самата вера.

Ден на мајката (13.05.2007) – празник кој го празнуваат припадниците на Евангелско-методистичката црква. Празникот се празнува на тој начин што се нагласува и почитува улогата на мајката во духовното воспитување на децата и нагласувањето на потребата од згрижување на секое напуштено дете.

Мевлуд (30.03.2007) – исламски празник и претсавува ден на раѓањето на Божијот пратеник Мухамед според хиџретиот календар.

Песах (03-10.04.2007) – еврејски празник кој го означува ослободувањето од ропството и заминување на евреите од Египет пред 3.319 години.

Тромесечна информативна публикација Билтен за меѓурелигиска соработка

Издавач: Македонски центар за меѓународна соработка (МЦМС);
Македонска православна црква (МПЦ), Исламска заедница во Р.
Македонија (ИЗ), Католичка црква (КЦ), Еврејска заедница во Р.
Македонија (ЕЗ), Евангелско-методистичка црква (ЕМЦ).

Издавачки совет: Александар Кржаловски (МЦМС), Ѓоко Ѓорѓевски
(МПЦ), Метин Изети (ИЗ), Дон Мато Јаковиќ (КЦ), Ави Козма
(ЕЗРМ), Милица Попризова (ЕМЦ).

Главен и одговорен уредник: Александар Кржаловски

Лектура: Даниел Медароски

Дизајн: Кома,

тираж: 500 примероци

Печати: Боро графика

Финансирано од Норвешката и Данската црковна помош.

Рег бр. 02-161/2

Регистрирани верски заедници и рели- гиозни групи во Македонија

1. Македонска православна црква
Бул. "Партизански одреди", 12, Скопје
2. Исламска верска заедница
Ул. "Чаирска" 52, Скопје,
3. Католичка црква
Ул. "Ристо Шишков" 31, Скопје,
4. Еврејска верска заедница во РМ
Ул. "Борка Талески" 24, Скопје
5. Евангелско-методистичка црква во РМ
Ул. „Девбарце“ 9, Скопје
6. Христијанска адвентистичка црква (Црква на адвентистите на Седмиот ден)
7. Христијанска адвентистичка црква во РМ
8. Баптистичка црква "Радосна вест" во РМ
9. Еховини сведоци - христијанска верска заедница
10. Евангелско-конгрешанска црква
11. Света столица и круна на Исламска еренлерска тариканска верска заедница во Македонија
12. Новоапостолска црква во македонија
13. Сатја Саи центар
14. Евангелска црква во РМ
15. Ваишнавска верска заедница
17. Прахристијанска заедница-"Универзален живот"
18. Црква Божја во РМ
19. Христијанска религиозна група Нова надеж
20. Бекташиска заедница во РМ
21. Христијанска црква "Слово на надеж"
22. Христијанска црква Божји глас
23. Меѓународна црква на Христос Скопје
24. Независна Христова црква
25. Христијанска црква "Блага вест"
26. Обединета библиска црква - Библиски центар

МАКЕДОНСКИ ЦЕНТАР ЗА
МЕЃУНАРОДНА СОРАБОТКА
„Никола Парачунов“ бб, п. фах 55,
МК-1060 Скопје
тел.: 02/3065-381, факс: 02/3065-298
E-mail: mcms@mcms.org.mk